

Chương 56: Bertus de Gardias

(Số từ: 4233)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:42 AM 15/06/2025

Màn chơi mạo hiểm của tôi giữa Charlotte và Bertus dường như đã thực sự bắt đầu.

Lúc này, Charlotte thực sự cần tôi hơn, nhưng tôi không biết Bertus sẽ làm gì nếu phát hiện ra tôi đứng về phía Charlotte.

Tôi cũng không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào. Charlotte sẽ ngày càng mạnh hơn và cô sẽ không động đến tôi cho đến khi tôi tìm thấy Valier.

Vậy, giờ đến Bertus. Tôi nên đối phó với cậu thế nào đây? Tôi quyết định thú thật, vì dù sao sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị lộ.

Tôi đã nói rõ với Charlotte rằng tôi không muốn gây sự với Bertus vì tôi là thành viên của Lớp A. Tôi cũng nói với cô rằng tôi được lệnh phải theo dõi cô ở một mức độ nào đó.

Charlotte cũng không muốn tôi bị Bertus làm hại vì tôi vẫn phải tìm Valier, nên cô nói rằng tôi có thể cung cấp cho cậu ta một số thông tin về cô ấy.

Tôi thực sự đã biến thành một kẻ cơ hội hai mang hoàn toàn.

Cuối cùng, tôi thực sự trở thành một kẻ yếu đuối trước kẻ mạnh. Chẳng phải tôi hoàn toàn giống lũ linh cầu ở kiếp trước của mình sao?

“Có vẻ như cô ấy đang tìm kiếm ai đó.”

Ngày hôm sau, tôi nói chuyện với Bertus trên sân thượng của ký túc xá.

...Nếu nói theo kiểu game hẹn hò, nếu nơi gặp gỡ cố định của Ellen là nhà ăn và phòng gym, thì của Bertus sẽ là sân thượng. Bertus lắng nghe những gì tôi nói và từ từ gật đầu.

Cậu tỏ ra như thể đây là lần đầu tiên nghe về chuyện đó, nhưng thực ra Bertus đã biết rồi. Vì vậy, dù đó không phải là điều gì mới mẻ với cậu, tôi vẫn cung cấp cho cậu thông tin mà những học viên bình thường không nên biết.

“Hừm... Chính Charlotte đã nói với cậu à?”

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói cho Bertus một phần sự thật. Không đời nào Bertus lại không phát hiện ra.

“Cô ấy bảo tôi hãy tìm người đó.”

“Bảo cậu...? Hừm... À. Phải, cũng có khả năng đó.”

Bertus gật đầu, có lẽ đã nhớ ra nguồn gốc của tôi.

“Có vẻ như cậu đã biết cô ấy đang tìm ai rồi?”

Bertus gật đầu trước câu hỏi của tôi.

“Ừm, tôi biết chừng đó... Tốt. Vậy là cô ấy vẫn chưa tìm thấy hân.”

Chỉ cần nghe rằng cô đã chỉ thị cho tôi đi tìm, cậu đã suy ra rằng Charlotte vẫn chưa tìm thấy tôi, vì vậy thông tin này không hoàn toàn vô dụng đối với Bertus.

“Chắc cô ấy bảo cậu dùng Băng Rotary để tìm, chứ không phải cá nhân cậu... Sao rồi? Có tiến triển gì không?”

Tôi nổi da gà toàn thân trước giọng điệu thản nhiên của Bertus.

Tôi chưa bao giờ nói với Bertus về băng đảng. Tôi đã định nói với cậu hôm nay, nhưng cậu đã biết rồi. Thái độ của cậu, như thể việc cậu biết là điều hiển nhiên, khá là rợn người.

Bertus đã điều tra lý lịch của tôi, và thậm chí không hề tỏ ra là mình biết những chuyện đó. Việc cậu không nói thẳng ra không có nghĩa là cậu không biết.

Bằng cách nói thẳng điều này với tôi, Bertus muốn cho tôi thấy rằng tôi hoàn toàn nằm trong tầm ảnh hưởng của cậu ta.

Không chỉ Bảg Rotary. Cậu hẳn cũng đã phát hiện ra mối liên hệ của nó với Hội Đạo Tặc. Tôi biết cậu có lẽ đã nhận thức được điều đó, nhưng tôi không nghĩ cậu sẽ đề cập đến nó như vậy trước mặt tôi.

Khi tôi hơi sững người, Bertus nhếch mép cười.

“Cậu không cần phải căng thẳng như vậy chỉ vì một chuyện thế này.”

“Nếu cậu biết, thì làm ơn nói trước cho tôi đi. Cậu làm tôi đau tim đấy.”

“Nói cậu chỉ là một đứa trẻ đường phố thì hơi quá phải không? Nên tôi chỉ điều tra một chút về cậu thôi. Cậu có tiền triển gì không?”

May mắn thay, Bertus không nghĩ tôi chính là Valier, như Charlotte. Có lẽ thật khó để chấp nhận rằng thứ họ đang tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh họ.

Tuy nhiên, không giống như Charlotte, cậu không hề tỏ ra ác ý với tôi ngay cả khi biết tôi có liên quan đến một tổ chức tội phạm. Tôi không biết cậu đang nghĩ gì.

Dù sao thì, về tiến triển.

“Làm sao có được chứ? Tôi chỉ có một bức chân dung và thậm chí không có tên.”

“Chà... Chắc vậy.”

Cậu dường như đã đoán trước được rằng tôi không có tiến triển gì. Nếu tôi thực sự làm được, điều đó sẽ làm suy giảm hiệu quả của lực lượng của chính cậu ta.

“Cô ấy có nói với cậu hấn là ai không?”

“Không. Cô ấy không nói với tôi.”

Dù tôi nói vậy, dường như cũng không ai mong đợi tôi biết. Bertus nhìn khung cảnh của Temple trong khi thưởng thức trà sữa.

“Được rồi... Tốt. Điều quan trọng là tôi cũng đang tìm hấn, Reinhardt.”

“.....Tôi đoán vậy.”

“Nếu cậu tìm thấy bất kỳ manh mối nào, làm ơn cho tôi biết nếu có thể.”

“Tôi nghĩ tốt nhất là tôi không nên tìm thấy manh mối nào trong tình huống này.”

“Haha! Cũng đúng...”

Nếu tôi chọn một trong hai phe, tôi sẽ trở thành kẻ thù của phe còn lại, vì vậy tốt nhất là tôi không nên khám phá ra bất cứ điều gì. Như thể đồng ý với tôi, Bertus gật đầu.

“Không sao. Cứ để cô ấy như vậy thêm một thời gian nữa, cô ấy sẽ tự hủy hoại mình thôi. Chà, thấy cô ấy còn tìm đến cả cậu, có lẽ cô ấy đã làm vậy rồi.”

Tự hủy hoại.

Bertus dường như nghĩ rằng nếu Charlotte không tìm thấy tôi, cô sẽ ngày càng tự hủy hoại bản thân. Biết được ý nghĩa của điều đó càng làm tôi thêm chán nản.

Charlotte đang tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc tìm kiếm tôi, nên có vẻ như cô khá lơ là trong cuộc chiến tranh giành ngai vàng. Đó là lý do tại sao cậu nói với tôi rằng tôi có thể mặc kệ cô ấy và tại sao cậu lại khá thoải mái về tình hình này.

“Tôi không nghĩ nó lại đến mức đó...”

Bertus chép miệng như thể thất vọng.

Bertus đã cảnh giác với Charlotte đến mức lập kế hoạch để cô không bao giờ sống sót trở về, nhưng cuối cùng cô đã trở về. Do đó, cậu đã hết lòng chuẩn bị để đối đầu với cô ấy, nhưng kẻ thù mà cậu vô cùng cảnh giác lại cứ mãi mê tìm kiếm một cậu bé nào đó như bị ám ảnh.

Bertus có vẻ tiếc nuối. Liệu cậu có buồn khi thấy kẻ thù lớn nhất của mình suy sụp như vậy không? Chiến thắng là quan trọng, nhưng cách chiến thắng cũng quan trọng không kém.

“Được rồi, nếu cậu không thể tìm thấy hắn, thì đành vậy. Nhân tiện, nói đến chuyện này.”

Như thể đã nói xong về Charlotte, Bertus quay sang nhìn tôi. Cậu dường như không còn cảnh giác với cô nữa. Có phải cậu không còn xem cô là một đối thủ xứng tầm nữa, vì cô chỉ tập trung vào việc tìm kiếm một đứa trẻ? Cậu dường như nghĩ rằng mọi chuyện đã ổn, giờ cậu đã biết ưu tiên của Charlotte nằm ở đâu.

“Cậu là bang chủ tiếp theo của Hội Đạo Tặc hay sao?”

“.....Hả? À... Tôi biết trong tình huống này rất dễ hiểu lầm, nhưng không phải đâu. Tôi thậm chí còn chưa từng đến Hội Đạo Tặc.”

Dù tôi nói tôi có liên hệ với nó, nhưng tôi thậm chí còn không biết Hội Đạo Tặc ở đâu. Đó là sự thật. Bertus đã biết tôi là một

kẻ ăn xin, nhưng cậu dường như nghĩ rằng có một số điều về tôi không bình thường đối với một đứa trẻ đường phố.

Cậu dường như có ấn tượng rằng đó là vì tôi là bang chủ kế nhiệm đang được Hội Đạo Tặc huấn luyện. Vì vậy, tôi hẳn đã được huấn luyện đầy đủ trước khi nhập học.

Tôi thở dài.

“Tôi không biết cậu có tin tôi hay không, nhưng tôi thực sự muốn cắt đứt quan hệ với họ.”

Kế hoạch ban đầu của tôi là cắt đứt quan hệ với Băng Rotary sau khi thức tỉnh một tài năng.

Không hiểu sao, cuối cùng tôi lại rơi vào tình huống mà cả Hoàng tử và Công chúa đều phát hiện ra lai lịch của tôi sau khi điều tra kỹ lưỡng về tôi.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn kiếm sống bằng những việc bẩn thỉu. Tôi không muốn phải chết ở một xó xỉnh nào đó.”

Đó cũng là mong muốn thật lòng của tôi. Ai lại muốn dành cả đời để chiến đấu không ngừng nghỉ chứ?

Giá trị quan của tôi không khác nhiều so với người bình thường.

Tôi muốn được ăn không ngồi rồi và sống thoải mái. Tôi không nghĩ điều đó là khả thi vào lúc này, nên tôi đã chọn phương án tốt thứ hai.

“Hừm... Thật sao? Cậu đang nói những điều không thật lòng này vì cậu đang ở trước mặt tôi à?”

“Kể cả đó là sự thật, chẳng phải điều đó có nghĩa là cậu đã thất bại trong việc tìm ra lai lịch thực sự của tôi rồi sao?”

Người đang nhắm đến ngai vàng Hoàng đế lại thất bại trong việc tìm ra danh tính của Bang chủ Hội Đạo Tặc ư? Nếu vậy thì cậu đã không đủ tư cách cho vị trí đó rồi. Như thể lời nói của tôi có lý, Bertus bật cười.

“Hừm... Vậy là cậu thân với Băng Rotary hơn là Hội Đạo Tặc... Phải nói rằng, hơi thất vọng một chút.”

“Ý cậu là sao, thất vọng?”

Có gì đáng thất vọng về việc tôi không phải là người thừa kế của Hội Đạo Tặc chứ? Tôi đã nghĩ rằng có lý do chính đáng tại sao Bertus vẫn bình tĩnh sau khi phát hiện ra lai lịch của tôi.

“Reinhardt.”

“Vâng.”

“Tôi có xu hướng tin rằng sự bành trướng của tội phạm là không thể tránh khỏi.”

“Cậu nói không thể tránh khỏi ư?”

Tại sao cậu đột nhiên lại nói về chuyện đó?

“Ngay cả khi Hội Đạo Tặc bị nhổ tận gốc, tôi tin rằng một nhóm khác sẽ thay thế vị trí của nó.”

Ngay cả khi người ta triệt phá một nhóm tội phạm, theo thời gian, giống như cỏ dại, những tên tội phạm mới sẽ tự động tập hợp lại và giành lấy quyền lực.

Do đó, việc tiêu diệt các tổ chức tội phạm chỉ dẫn đến việc những tổ chức khác lấp vào chỗ trống, vì vậy việc xóa bỏ hoàn toàn tội phạm là không thể.

Nhìn thẳng nhóc này xem.

“Trong trường hợp đó, nếu không thể loại bỏ nó, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu kiểm soát được thế lực mờ ám đó, sở hữu hoàn toàn nó sao? Nếu không thể loại bỏ hoàn toàn, lựa chọn tốt nhất sẽ là loại bỏ thế lực cũ và giám sát thế lực tội phạm mới sẽ lấp vào chỗ trống. Tất nhiên, có thể giải quyết những việc chỉ có thể giải quyết bằng thế giới ngầm sẽ là một điểm cộng.”

Tôi dần dần hiểu ra cậu đang nói về điều gì.

Cậu nhìn tôi với một nụ cười rợn người.

“VẬY, CẬU CÓ MUỐN TRỞ THÀNH BANG CHỦ KHÔNG?”

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Bertus nói Charlotte sẽ tự hủy hoại mình.

Charlotte chỉ nghĩ đến việc tìm Valier thông qua tôi. Cô đã trở nên căng thẳng thần kinh chỉ để tìm Valier.

Tuy nhiên, Bertus lại đang nghĩ đến việc thống trị thế giới ngầm của Đế đô thông qua tôi.

Trước đây, Hoa Kỳ đã thực thi lệnh cấm rượu, điều này dẫn đến sự phát triển vượt bậc của các tổ chức mafia ở Mỹ. Điều này xảy ra bởi vì nếu người ta cấm những mặt hàng dễ sản xuất, chúng sẽ tiếp tục được sản xuất bất hợp pháp, dẫn đến sự xuất hiện của các tổ chức phân phối những mặt hàng này. Nếu có cầu thì ắt có cung, và nếu việc sản xuất và phân phối sản phẩm đó là bất hợp pháp, sẽ có một số tổ chức tội phạm sản xuất và phân phối chúng.

Do đó, sự bành trướng của tội phạm là không thể tránh khỏi, bởi vì luôn có những người thêm muốn những thứ họ không nên có, và có ai đó cung cấp cho họ.

Để tạo điều kiện cho nguồn cung, tội phạm đã được tổ chức hóa, và do đó khái niệm tội phạm có tổ chức đã xuất hiện. Đó không phải là thứ có thể ngăn chặn được.

Bertus nhận định rằng một sự phát triển như vậy là không thể tránh khỏi. Ngay cả khi cậu nhổ tận gốc chúng, một kẻ khác sẽ thay thế vị trí của chúng, vì vậy cậu nghĩ rằng tốt hơn là nên kiểm soát nó. Bằng cách đó, ngay cả khi một tổ chức mới xuất hiện, cậu sẽ có thể siết chặt sự kìm kẹp của mình nhanh hơn nhiều.

Vì vậy, Bertus muốn tôi trở thành bang chủ tiếp theo.

Để kiểm soát toàn bộ thế giới ngầm trong tương lai bằng cách kiểm soát Hội Đạo Tặc trước.

Cậu cũng có thể tận dụng nó cho các mục đích cá nhân ngoài việc kiểm soát và giám sát các tổ chức tội phạm, vì vậy Bertus dường như nghĩ rằng đây là một kế hoạch khá tốt.

Vì vậy, cậu đã đề nghị với tôi, một học viên của Temple cũng như là thành viên của Băng Rotary, liệu tôi có ý định trở thành Vua của thế giới ngầm Đế đô hay không. Đó là lý do tại sao cậu

nghĩ rằng việc tôi không có nhiều liên hệ với Hội Đạo Tặc là khá đáng thất vọng.

Tầm nhìn của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Bất kể đây có phải là điều đúng đắn hay không, cách suy nghĩ của chúng tôi hoàn toàn khác nhau.

Bertus nói rằng vẫn chưa cần vội đưa ra quyết định, và kế hoạch này dù sao cũng quá lớn để thực hiện ngay lập tức.

Chuyện này quá lớn để có thể quyết định ngay lập tức, và thành thật mà nói, nó chẳng hấp dẫn tôi chút nào. Nếu tôi tham gia vào một tổ chức tội phạm như vậy và thôn tính nó, tôi sẽ bị buộc phải làm đủ thứ chuyện. Tôi thậm chí còn không biết liệu mình có thể làm được việc như vậy không và liệu tinh thần của tôi có chịu đựng được không.

Vì vậy, Bertus đã kết thúc cuộc trò chuyện sau khi đưa ra lời đề nghị này.

Bang chủ của Hội Đạo Tặc...

Đúng là có quyền lực thì không có gì xấu. Thực ra thay vì những điều xấu, chẳng phải có rất nhiều điều tốt đẹp sao? Hơn nữa, Bertus, người đang trong hàng thừa kế ngai vàng, nói rằng cậu sẽ bảo kê cho tôi.

Tôi đã là một phần của một thứ gần như là một tổ chức bất hợp pháp.

Và người ta có thể làm được nhiều việc hơn với một tổ chức bất hợp pháp so với một tổ chức hợp pháp.

Tuy nhiên, tôi thực sự là một người không có tham vọng gì cả. Tôi chưa bao giờ dính dáng gì đến quản lý tổ chức, vì vậy tôi không biết mình sẽ phải làm gì. Liệu tôi có thực sự làm được việc như vậy không? Mục tiêu của tôi chỉ là ăn và sống tốt, không hơn không kém. Nếu không phải vì các cánh cổng, tôi thậm chí đã không đến Temple ngay từ đầu.

Dù sao đi nữa, Hoàng tử đã cho tôi một điều để suy nghĩ, nhưng có vẻ như cậu không muốn ép tôi trở thành bang chủ.

Tất nhiên, cậu không có lý do gì để thực sự sử dụng tôi cho việc đó. Nếu cậu thực sự muốn có bang chủ của Hội Đạo Tặc trong tay, cậu có thể tự mình làm điều đó.

Ngay từ đầu, cả Charlotte và Bertus đều biết tung tích của Hội Đạo Tặc, họ chỉ không muốn nhúng chàm bằng cách tương tác với chúng. Cậu có lẽ chỉ muốn thử lòng và năng lực của tôi.

Nếu đó là lý do, thì điều đó có nghĩa là Hoàng tử chưa có nhiều hứng thú trong việc kiểm soát thế giới ngầm. Nếu nó thực sự cần thiết cho cậu ta, cậu sẽ không làm điều đó thông qua tôi. Cuối

cùng, có nhiều khả năng là cậu muốn xem tôi tham vọng đến mức nào và liệu năng lực của tôi có đủ tầm hay không.

Dù sao thì cũng không cần vội. Đó là một quyết định tôi phải suy nghĩ từ từ và cẩn thận.

Người ta có thể cảm nhận được không khí của Lễ hội Chiến thắng ngay cả bên trong Temple. Lịch trình huấn luyện không thay đổi nhiều, nhưng người ta có thể cảm nhận được sự phấn khích chung đang lan tỏa khắp Temple.

Một số học viên đã thu dọn hành lý trước để chuẩn bị về nhà trong thời gian trường đóng cửa. Vì vậy, trong khi có rất nhiều đứa trẻ mong chờ Lễ hội thì cũng có một số chỉ mong được trở về nhà.

Mọi người đều có những kế hoạch khác nhau.

“Thần Điện Hiệp Sĩ?”

“Ừm, sau khi xem các Thần Điện Hiệp Sĩ trở về, tôi sẽ quay lại tu viện. Cũng lâu rồi.”

Adriana đang mỉm cười rạng rỡ khi tưởng tượng ra vẻ uy nghiêm của các Thần Điện Hiệp Sĩ, những người sẽ sớm trở về sau khi hoàn thành sứ mệnh vĩ đại của mình.

Ngũ Đại Giám Mục đã hợp nhất lực lượng của họ thành một đội quân cho cuộc Nhân Ma Đại Chiến.

Các linh mục và Thánh Kỵ Sĩ của tất cả các tôn giáo đã tập hợp lại và đóng một vai trò quan trọng trong Liên Quân, và bây giờ trở về sau khi dẫn dắt giáo hội đến chiến thắng.

Tất nhiên, tôi biết rõ phần đó. Các Thần Điện Hiệp Sĩ sẽ tiếp tục tồn tại ngay cả sau đó, và đó là nơi mà tất cả các Thánh Kỵ Sĩ và Tu Sĩ đều mơ ước được gia nhập. Adriana dường như cũng muốn tham gia cùng họ.

“Và sau đó chị sẽ quay lại tu viện à?”

“Phải, tôi lớn lên ở Tu viện Towan của Đại Công quốc Saint-Owan.”

Adriana nói rằng cô lớn lên trong một tu viện thờ phụng Towan, thần linh của sự thuần khiết. Cô là một đứa trẻ mồ côi, nhưng nhờ vào tài năng xuất chúng của mình, cô đã có thể dễ dàng vào Lớp Royal của Temple. Vì vậy, có vẻ như cô đã gia nhập Temple từ bậc cao trung.

Nhân tiện, nói về thánh lực của Towan, thần linh của sự thuần khiết. Nó sẽ đặc biệt mạnh mẽ chống lại undead. Tất nhiên, tôi không phải là undead, nhưng tôi thực sự sẽ không hợp với giáo phái đó.

Rốt cuộc, giáo lý của Towan về cơ bản dựa trên lòng căm thù đối với Ác Quỷ.

Thành thật mà nói, tôi không thể nhớ tất cả các thiết lập một cách chi tiết, nhưng sau khi sống và học tập tại Temple một thời gian, tôi đã có thể học lại được khá nhiều kiến thức mà tôi đã quên.

Đối với tôi, với tư cách là tác giả của thế giới này, cảm giác khá kỳ lạ khi phải nghiên cứu những nội dung mà tôi chỉ ngẫu nhiên chấp vá lại để thiết lập các Giáo hội và giáo lý của họ.

“Nhân tiện, không phải các thánh kỵ sĩ và linh mục của Towan không được phép kết hôn sao?”

“Ừm, có chuyện gì sao?”

Adriana nghiêng đầu như thể hỏi tại sao tôi lại hỏi cô một điều hiển nhiên như vậy.

“Chị không nên quyết định một việc như vậy ở độ tuổi còn quá trẻ.”

Sẽ không quá muộn nếu đưa ra quyết định đó sau khi lớn lên đâu, cô bé. Nhóc vẫn có thể trở thành tu sĩ sau khi đã trải nghiệm thế giới, biết không?

Adriana nhếch mép cười trước lời căn nhắc của ông cụ non này.

“Nếu cậu thờ phụng một vị thần và tham dự các buổi lễ, cậu sẽ thay đổi suy nghĩ của mình thôi, đàn em.”

“Trên đời này có những người có thể sống chỉ bằng đức tin. Đó cũng là một cuộc sống trọn vẹn theo cách riêng của nó.”

Tôi cảm thấy như cô đang cố gắng cải đạo tôi, đến mức tôi bắt đầu thấy sợ. Adriana từ từ khơi mào chủ đề này và cô dường như nghĩ rằng bây giờ là thời điểm thích hợp.

Adriana đột nhiên nắm lấy tay tôi và không hề nhúc nhích.

Khá là đáng sợ.

“VẬY, cậu có muốn đi lễ cùng tôi sau khi trường đóng cửa không?”

“L-làm ơn đừng làm vậy...”

“Cậu thậm chí không cần phải tuân theo chính xác giáo lý của Towan. Mọi người đều xứng đáng nhận được ân sủng của ngài,

đàn em ạ. Tôi chắc chắn họ sẽ có thể sửa chữa cả tính cách lệch lạc của cậu nữa. Họ đều là những người tốt.”

Đến một lúc nào đó, Adriana bắt đầu thuyết giáo với tôi. Không, tôi rất biết ơn cô và tôi biết cô tốt bụng, nhưng thế này thì quá áp lực!

“Được tắm mình dưới ánh sáng của Thánh, tất cả chúng ta đều có thể tìm thấy hạnh phúc, đàn em ạ.”

Adriana đột nhiên biến thành một nữ tu dù cô còn chưa gia nhập giáo hội.

Thành thật mà nói, tôi không thể đồng ý với điều đó ngay cả vì lòng biết ơn. Cô có lẽ đã chuẩn bị nhiều phương pháp khác nhau để lôi kéo tôi đi, cả về thể chất lẫn tâm lý.

Phải, tôi hoàn toàn biết nó sẽ như thế!

Cô sẽ dùng chiêu trò tiếp cận nhẹ nhàng trước, và khi tôi định từ chối, cô sẽ làm tôi cảm thấy có lỗi và tự nhiên dẫn tôi đến nhà thờ của cô ấy! Chuyện này sẽ xảy ra một lần, hai lần, ba lần cho đến khi tôi không thể rời đi được nữa...

Tôi đã nghĩ là cậu thích nó... Xin lỗi nhé... Ý tôi không phải vậy... Tôi chỉ vui khi được chia sẻ hạnh phúc của mình với cậu, tôi không muốn lôi kéo cậu theo... Xin lỗi vì đã hiểu lầm... Mặc

dù vậy, làm ơn hãy đến buổi lễ tiếp theo nhé! Nếu cậu không đến, tôi sẽ buồn lắm.....

Cảm giác nó là như vậy đây!

Aaa.

Sơ.

Sơ có khỏe không.

Tôi nghe nói sơ đã kết hôn rồi...

Tôi đột nhiên tò mò về mọi chuyện ở thế giới cũ của mình...

“T-tôi đã có tin ngưỡng của riêng mình rồi!”

Adriana nghiêng đầu khi tôi hét lên, trông như thể tôi sắp bị kéo xuống địa ngục.

“Hử? Cậu đã có một vị thần để theo rồi à?”

“Chà. Tôi sẽ không gọi ngài là thần hay gì đó... Nhưng có một thứ mà tôi tin tưởng.”

“Hử...? Ai?”

Tôi nhìn Adriana với vẻ mặt quyết tâm.

Phải, tôi đã là thành viên của một tôn giáo rồi.

“Tôi.”

“.....?”

“Tôi, tôi tin vào chính mình.”

Một tôn giáo mà tôi vừa là tín đồ duy nhất vừa là đối tượng thờ phụng.

Nói cách khác, tôi là người đứng đầu Giáo hội Tinh thần Chiến thắng và là đối tượng đức tin của chính nó!

Tôi tin vào chính mình.

Đó là nguồn sức mạnh của tôi.

Nó thậm chí còn tuyệt vời hơn bởi vì đó thực sự là sự thật.

“Ồ... Hả?”

Adriana không hiểu một lời nào tôi nói, nên cô trông ngây ngốc một lúc.

Sau khi nghe lời giải thích chi tiết của tôi, cô vỗ vào lưng tôi và bảo tôi đừng nói những điều kỳ lạ nữa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading